

1

คนนิสัยดี

ลื้อแต่ะรันเวย์ยังไม่ทันหายร้อน...ทนายทผู้ชายนำมันรายใหญ่
ก็ทำเวส โยเทิ้ลลुकเป็นไฟ เมื่อหนุ่มๆ ต่างตบเท้าอาสาเลี้ยงน้ำชายาม
บ่าย หรือแม้กระทั่งดินเนอร์ยามดึกให้คุณเปรี้ยวหวานกันให้ควัก สาวๆ
ในเมืองไทยเตรียมเก็บของออกจากสนามได้ เพราะสาวแซ่บตัวจริง
กลับมาแล้ว

บุษบากระซิบ

“อีแม่...มาไม่ทันไรชิงพื้นที่สื่อไปอีกคณะ” เจ้าของร้าน
อาหารดั่งโยนหนังสือพิมพ์ที่เปิดหน้าข่าวสังคมไว้ให้เพื่อนสนิทที่สุด ซึ่งเพิ่ง
กลับจากเฝ้าออฟฟิศใหญ่ในสาขาที่ต่างประเทศให้ผู้เป็นพ่อ อีกมือวาง
เอสเปรสโซแก้วจิ๋ว ทือป้อปนมแบบที่เพื่อนรักชอบให้เจ้าตัว

คนที่เป็นช่าวยักษ์ไหลได้แบบน้ำหนักน้ได้ที่สุด เสยแวนกันแดด
ยี่ห้อดั่งขึ้นบนผมบ๊อบประป่าสีน้ำตาลอ่อน คลีเยี่ยมน้อยๆ ไม่ได้พอใจ
กับช่าว แต่พอใจที่เพื่อนรักเอาจองโปรดมาเสิร์ฟโดยไม่ต้องสั่ง “กาแฟ
ร้านแกดีที่สุดในโลกเลยโม”

มณฑลดาถอนหายใจแบบเหนื่อยหน่ายเพราะการเปลี่ยนเรื่อง

แบบหน้าด้านๆ ของเพื่อนสาวที่สนิทกันมาหลายสิบปี แม่คนนี้อ้าเรื่องอะไรที่ไม่อยากพูดแล้วละก็ นางมีวิธีเลี้ยงได้แบบน่ารักน่าหยิกที่สุด

“แกเพิ่งฉันทูใหม่ เดี่ยวคุณป้าแกก็ตำจนเส้นเลือดกระดูกอีกหรือ” มนลดาสายหน้า

ปวรศา หรือคุณเป็รียวหวานมีชื่อเสียงเรื่องความฮอตมานั้น นาน ไปที่ไหน ผู้ชายตายศพสี่ชมพูเรียงกันเป็นแถว เพราะเจ้าตัวเป็นสาวชนิดที่ว่ามีฟีโรโมนฟุ้งกระจาย เรียกความสนใจจากผู้ชายทั้งหมดทั้งแกได้ตลอดเวลา แถมเจ้าตัวยังชอบบริหารเสน่ห์ หยอดเล็กหยอดน้อย จนถ้าพูดความจริงไปว่าสาวแซบเผ็ดพริก ร้อยเม็ดคนนี่ไม่เคยมีแฟน ยังชิงชนิดปักตะไคร้ที่ไหนฝนแล้งที่นั่นคงไม่มีใครเชื่อ

ส่วนฉายา ‘คุณแม่’ เพื่อนๆ ในกลุ่มที่ประกอบด้วยตัวแม่อย่างปวรศา มนลดา เจ้าของร้านอาหารสุดอาร์ต อรรณา ลูกสาวเจ้าของบริษัทส่งออกข้าวรายใหญ่ สิริณี ทายาทคนสุดท้ายของโชว์รูมรถซูเปอร์คาร์ทั่วประเทศ อาจารย์มหาวิทยาลัยตัวเหวี่ยงอย่างดอกเตอร์สบายใจ หรืออาจารย์ยิ้ม และลูกสาววิสุมนตรีคนสวยอย่างรวรินนั้น ยอมยกให้หล่อนในฐานะที่ความแสบ ความแรง บางทีเผื่อแผ่ไปถึงความแสดที่เจ้าตัวภูมิใจนักหนาให้อย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์

“เขาหาเรื่องตำฉันจนเส้นโลหิตเฉียดแตกได้ทุกวันนี้ ดินะฉันมีหม่อมป้าคอยประคบประหงม ไม่งั้นต้องขาดใจตายเพราะคุณป้าแน่ๆ” ปวรศาแบ่ปากทันทีเมื่อเพื่อนรักพูดถึงผู้เป็นพ่อ อันที่จริงปรเมธีก็นึกหล่อนมาก ลูกสาวคนสวยอยากได้อะไรทุนหัวทุนเกล้าให้หมด แต่ก็ไม่วายไม่ชอบให้ลูกสาวมีข่าวใกล้ชิดกับหนุ่มๆ ที่ไหน เรียกว่าๆ ว่าโคตรหวงลูกสาวนั่นละ

“แกก็มีแฟนเป็นตัวเป็นตนไปสักคนสิ พ่อแก่จะได้เลิกบ้า เดตกะคนโน้นที่คนนี่ที่ ขนาดฉันเป็นเพื่อนแก ฉันยังอดเอือมความแสดของแกแทนไม่ได้เลย” มนลดาบ่นยืดยาวตามประสา แล้วก็พบว่าตาของ

ปวรสฯไม่ได้ให้ความสนใจในสิ่งที่ตัวเองพูด แต่กลับจ้องไปทางอื่น

“นี่!! แล้วนั่นมองอะไร เพื่อนพูดก็มองหน้าเพื่อนสิคะ ไรมารยาท” มนลตามองตามสายตาเพื่อนสาวไป จึงพบว่ามิแชนท์ทำทางดี ไม่มีสติ ต้องใช้คำว่าดีมาก เดินเข้ามาในร้านพร้อมกับชาวต่างชาติอีกสองคน วิญญาณเจ้าของร้านกำลังจะเข้าประทับร่างอยู่พอดี แต่ต้องชะงักไปเมื่อตัวแม่อย่างคุณเปรี๊ยวหวานส่งเสียงคำรามในลำคอแบบคนเจอของถูกใจ

“หือ นิสัยดีดีอะ”

“I have only 30 minutes”

คนพูดเอ่ยประโยคภาษาอังกฤษไม่กี่พยางค์ด้วยสำเนียงนักเรียนนอก ชนิดที่ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเจ้าตัวคงใช้ชีวิตอยู่ในต่างประเทศมาไม่น้อย บอกให้ผู้ร่วมโต๊ะทราบว่ามีเวลาว่างแค่ครึ่งชั่วโมงสั้นๆ ก่อนที่จะต้องทำภารกิจสำคัญ

“ใช้เวลาไม่นานหรอกครับ จริงๆ สัญญาฉบับนี้คุณชายรีวิวแล้วทางอีเมล แค่ปรับแก้เฉพาะเรื่องดอกเบี้ยนิดหน่อยตามที่คุยกันทางโทรศัพท์ล่าสุด”

คนพูดยื่นซองเอกสารสีน้ำตาลให้บุรุษวัยสามสิบหกที่มีศักดิ์เป็นหม่อมราชวงศ์ โอรสของหม่อมเจ้าโชติรัตน์ ทายาทสายตรงคนโตของราชสกุลวิริยา ที่เพิ่งขึ้นมารับตำแหน่งประธานกรรมการบริษัทบริหารหลักทรัพย์เบอร์หนึ่งของเมืองไทยอย่างวิริยะทรัพย์ไม่กี่เดือนก่อน หลังจากทิ้งตำแหน่งรองประธานกรรมการบริหารมาพักใหญ่ พอเริ่มเข้าที่หลังจากเข้ามาทำงานแทนผู้บริหารคนนอกที่เคยจ้างมา ท่านพ่อก็วางมืออย่างเป็นทางการ และให้คุณชายพัชรรับตำแหน่งนายใหญ่ของวิริยะทรัพย์เต็มเวลา

“คุณชายอ่านให้เรียบร้อยแล้วค่อยให้ใครทิ้งไว้ให้ผมที่โรงแรมก็ได้ครับ ผมยังอยู่ในเมืองไทยอีกสองวัน มีลูกค้าใหญ่อีกหลายคนต้อง

เจอ” แอนดริว นักการเงินมีชื่อชาวสิงคโปร์ผู้ซึ่งเป็นผู้จัดการกองทุนในธนาคารที่มีไว้บริการพวกกระเป่าหนักบอกรายอย่างนอบน้อม ก่อนจะออกไปเพื่อให้หม่อมราชวงศ์รูปหล่อได้อ่านเอกสารสำคัญอย่างเงียบๆ คนเดียว

คุณชายใหญ่ของวังวริยาที่ได้ชื่อว่าเรียบง่าย สุขุม เป็นสุภาพบุรุษขออย่าบอกใคร แถมด้วยเป็นคนรักความสงบที่สุดจึงพยักหน้ารับคำเปิดซองเอกสารออกอ่าน รอน้องชายที่นัดกันมาดูภาพในแกลเลอรีด้านบนของร้านอาหารเงียบๆ ก่อนจะมีผู้หญิงท่าทางดี หน้าตาสะสวยเดินมาวางเมนูในมือลงบนโต๊ะให้เขาด้วยท่าทางเรียบง่าย ไม่เข้ากับการแต่งตัวอาร์ทๆ ของหล่อน ก็เสือกล้ำทับด้วยเสื้อคลุมแบบโบฮีเมียนกับกางเกงยีนขาสั้นขาดๆ นั้นเหมาะจะไปเดินเล่นแถวข้าวสาร ไม่ใช่อยู่ในร้านอาหารแบบนี้

“โทษทีนะคะ เด็กไปพิกเที่ยงกันหมด”

อ้อ...เป็นเจ้าของร้านสินะถึงแต่งตัวชิคราวกับอยู่บ้านแบบนี้ บุรุษเลือดสีน้ำเงินนึกในใจพลางพยักหน้าเป็นสัญญาณว่ารับรู้ในสิ่งที่อีกฝ่ายแจ้ง หน้าหล่อราวกับเทวดาบนสวรรค์ช่วยกันปั้นยิ้มมุมปากน้อยๆ

ผู้ชายตรงหน้าหล่อจัดแบบไทยแท้ชนิดที่ดารานายแบบต้องอวยร่างสูงใหญ่ไม่ต่ำกว่าร้อยแปดสิบแน่นๆ นั่งไขว่ห้างด้วยท่วงท่าสง่า เนียบตั้งแต่หัวจดเท้า หน้าผากกว้าง นัยน์ตาเหยี่ยว จมูกสิงห์เป็นจะงอยโค้งงุ้มรับตีกับโครงหน้า รอยบุ๋มเล็กๆ ที่คางเพิ่มเสน่ห์ชวนมอง เสื้อผ้าก็เรียบหรูด้วยเสื้อเชิ้ตสีด้าตัวใน ทับด้วยเสื้อกั๊กและสูทผ้าเนื้อเดียวกัน เข้ากับกางเกงสแล็กส์สีเทาเข้ม

มณฑลมาถึงกับต้องเอียงคอมองผู้ชายตรงหน้าอย่างทึ่งๆ มั่นใจเลยว่าคนที่ปั้นหน้าเขาต้องแอบล่าเอียงแน่ๆ ที่รังสรรค์ให้คนคนนี้มีเครื่องหน้าครบขนาดนี้

“เมนูไม่ต้องหรรอครับ ขอเอสเปรสโซ่แก้วหนึ่งกับน้ำเปล่า เอาสติลนะครับ” คนเรื่องเยอะสิ่งสิ่งที่ตัวเองต้องการอย่างมีมาด น้ำเปล่ายังต้องเอาแบบไม่มีก๊าซ เล่นเอาเจ้าของร้านอย่างมนลดาวิชู้ได้ทันทีว่าผู้ชายคนนี้มีของ!

“ได้ค่ะ รอแป็บเดียวนะคะ”

เจ้าของร้านสุดติสต์ยืมหวานให้ลูกค้าที่เพื่อนสนิทให้คะแนนเรียบร้อยว่านิสัยดี ก่อนจะเดินวนเข้าไปที่หลังเคาน์เตอร์บาร์เพื่อชงกาแฟให้ลูกค้าด้วยตัวเอง เพราะช่วงเวลาหลังมือกลางวันอย่างจริงจังมักไม่ค่อยมีลูกค้า หล่อนจึงให้เด็กในร้านไปรับประทานอาหารกลางวันที่ครัวพนักงาน เหลือตัวเองอยู่เียงดูแลหน้าร้านคนเดียว มือไม้สาละวอนกับการชงกาแฟให้ผู้ชายหล่อเนี้ยบที่ออว่าพุ่งออกมาจากตัวคนนั้น ก็พลันได้ยินเสียงหวานของเพื่อนสนิทดังขึ้น

“โม...ใครอ๊ะ เห็นแล้วหิวเลย”

นี่ไง พุดจาแบบนี้ไง ใครได้ยินเข้าถึงเชื่อกันนักหนาว่าคุณเปรี้ยวหวานนะเจเนสนามอย่าบอกใคร ตาคมโตหรือมองเพื่อนอย่างซึ้งๆ เห็นผู้ชายหล่อที่ไร คุณเปรี้ยวหวานมักออกอาการตื่นเต้นแบบนี้เสมอ

“ลูกค้า” มนลดาทำหน้านึก “แต่ฉันก็ว่าเขาหน้าคุณๆ หน้าเหมือนใครไม่รู้” มนลดาทำหน้านึก ก่อนจะเอ่ยปากถามถึงธุระที่ปวรศาต้องไปทำต่อ “นี่แกไม่รีบไปบ้านญาติแกแล้วหรือ”

มือขาวเรียวบางวางที่รองแก้วกาแฟบนเคาน์เตอร์ ก่อนจะวางแก้วกาแฟรสเข้มลงบนนั้น ตามด้วยช้อนเงินเล็กๆ พร้อมเอาน้ำแร่สัญชาติอิตาลีขวดเล็กขึ้นวางในถาดคู่กับแก้วน้ำ ตั้งท่าจะยกไปเสิร์ฟลูกค้า ทว่าโทรศัพท์ในร้านดังขึ้น เจ้าตัวนิ่วหน้านิดหนึ่งเพราะอยู่หน้าร้านคนเดียว จะแบ่งภาคยังไง ปวรศาเห็นแบบนี้เลยสบโอกาสรีบอาสาเอาความดี

“แกร็บโทรศัพท์เหอะ เดี่ยวฉันเอาไปเสิร์ฟให้” พุดจบทัวแมงก็ไม่

รขอให้เจ้าของร้านอย่างมนลดใบอนุญาต คว่ำถาดถลาไปดูแลลูกค้าที่บอกตัวเองว่านิสัยดี...คนนิสัยดีของคุณเปรียบิวหวานนะดูง่ายง่าย... แคดูหน้ากะหุ่นเท่านั้นละ

ก๊อก ก๊อก ก๊อก เสียงสั้นสูงกระทบพื้นเป็นจังหวะแบบที่
คนเดินมันใจ ทำเอาสมาธิของหม่อมราชวงศ์เพชรฉัตร หรือคุณชายพัชรหายไปในไม่ช้า ยิ่งเมื่อสังเกตเห็นจากทางตาด้วยว่าเจ้าของรองเท้าสวยนั้นมาหยุดยืนอยู่ข้างๆ เขา ก่อนจะค่อยๆ เหลือบมองตั้งแต่เท้าได้ขึ้นมาผ่านขาขาว...ยาวมาก ก่อนจะเจอเอวเล็กคอดที่ค่อยๆ ผายออกเป็นทรวดทรงแบบนาฬิกาทราย

แล้วใจนิ่งๆ ของคุณชายก็ต้องกระตุกเมื่อสายตาทอดยาวไปถึงหน้าของคนที่ทำลายสมาธิ จับตาเขาน่าดู...ชนิดที่ผู้ชายที่มีภูมิทัศน์ทานของสวยๆ งามๆ ดีอย่างเขายังต้องยอมรับค่าง่ายๆ ที่พุ่งเข้ามาในหัว...สวย...สวยมาก

“สั่งกาแฟไซ้ใหม่คะ” คนสวยของคุณชายพัชรคลี่ยิ้มหวานยกมือข้างที่ว่างขึ้นไปแตะกาแฟในมือขวาทำทางราวกับมืออาชีพ แต่ดูไม่เข้ากับรองเท้าสั้นสูงสีนี้ว กางเกงสแล็กสีสีดำ และเสื้อเปิดไหล่เข้าชุดกัน ที่ดูก็รู้ว่าไม่ใช่ยี่ห้อที่เด็กเสิร์ฟซื้อมาได้แน่ๆ

“ครับ”

คนพูดน้อยก็ยังสงวนท่าทีทั้งๆ ที่อันที่จริงคนตรงหน้าเรียกความสนใจจากเขาได้มากโข ใจที่เคยนิ่งกับผู้หญิงทุกคนที่เข้ามาเมื่ออันต้องเต็นผิดจังหวะ เพราะผู้หญิงที่มีกลิ่นหอมโชยออกมาจากตัวคนนี้มีบางอย่างที่ตั้งใจความสนใจเขาไว้ มือใหญ่เลื่อนมือถือกับแท็บเล็ตที่เขาวางไว้ ออก เพื่อให้เด็กเสิร์ฟของเขาวางกาแฟได้ ชมอาการตัวเองให้หนึ่งกว่าปกติ ไม่ให้อีกฝ่ายรู้ว่าคนอย่างคุณชายพัชรกำลังหลุกหลิก

แล้วก็ไ้ทำเคร่งขรึมนี้ละที่ทำให้ปวรศาถึงกับขมวดคิ้ว คนอย่าง

คุณเป็ร็ยวหวานมีที่เไหนที่หว่านพีชหวังผลขนาดนี้แล้วผู้ชายนั่งนึ่ง
ไม่หือไม่อ้อ อย่างน้อยๆ ต้องมีท่าตพราว ถามชื่อ หรือไม่ก็เลยเถิด
ถึงขึ้นแอบจับมือตอนหล่อนวางกาแพให้เป็ร็ย

“ถ้าอยากได้อะไรเพิ่มกับอกนะคะ”

เสียงสะบัดๆ ของปวรสาท่าเอาหม่อมราชวงศ์พชรฉัตรนึ่งไปนิด
หนึ่ง ก็เจ้าตัวเหมือนกำลังกระแทกกระทั้นงอนให้เขา้งอเพราะไม่พอใจ
อะไรสักอย่าง แต่ก็ช่างเถอะ คนบนโลกนี้มีตั้งเจ็ดพันล้านคน จะชวย
มาเจอผู้หญิงสวยแต่เพ็ยนบ้างก็คงไม่แปลก คิดได้ดั่งนั้นคุณชายพัชร
เลยได้แต่พยักหน้า่น้อยๆ แล้วพูดคำฮิตติดปากของตัวเองที่ปวรส
ไต้ยินเป็ร็ยบุญหว่า

“ครับ”

เมื่อทำอะไรไม่ได้ คนสวยของทุกคนก็หมุนตัวเดินออกไป ทิ้งให้
แขกที่ตีแต่นิสัย แต่สายตาไม่ดี มองไม่เห็นไมตรีที่หล่อนทอดให้ตีมด้า
กับเครื่องมือสื่อสารและเอกสารตรงหน้าต่อไป ตั้งท่าจะไปเหวี่ยงให้
เพ็ยนรักฟังเพราะกำลังซ็อกที่โดนผู้ชายนิน ทว่าเสียงคุ่นหูก็ดั่งขึ้นจาก
คนมาใหม่ ทำให้หล่อนใจเย็นลงได้ไม่่น้อย

“เป็ร็ยวหวาน” ไม่ใช่ใครที่เไหนเลย แต่เป็ร็ยนพ รุ่นพีสมัยเรียน
หนังสือที่ต่างประเทศ ซึ่งเคยตั้งใจชชนมจีบหล่อนอยู่หลายปี จน
คุณเป็ร็ยวหวานอยากมอปล่ประกาศเกียรติคุณให้ในความเสมอต้น
เสมอปลายของเขา แต่หลังๆ คุณเป็ร็ยวหวานเปิดใจคุยกับนพไป
ตรงๆ ว่าความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเขาคงเป็ร็ยอะไรไปไม่ได้มากไป
กว่าการเป็ร็ยที่น่องคนละห้องกันเท่านั้น

“พีนพขา...”

ปวรสายั้มหวานเมื่อเห็นคนที่หล่อนนัดมารับเดินเข้ามา เขาสูง
กว่าร้อยแปดสิบเซนติเมตร ท่าทางหน้าตาดีแบบสมัยนิยม หล่อ ดี
แถมโบนัสดัวเข้มกับพอโคตรรอยให้อีก ทำให้ผู้ชายนั่งหน้าติดเ

ตัวท็อปของรายชื่อนุ่มโสดชนผีนอยู่หลายปีเหมือนกัน

“ทำไมมาเร็ววะ” ข้อมือบางหมุนขึ้นดูนาฬิกา พบว่าพี่ชายสุดที่รักมารับก่อนเวลาที่นัดไว้เกือบครึ่งชั่วโมง

“พี่เสร็จงานเร็ว แล้วก็จำได้ว่าเราบอกว่าจะแวะมาคุยกับโมก่อน พี่เลยแวะมานั่งเล่นด้วย ไม่งั้นเดี๋ยวเข้าไปที่บ้านหม่อมบ้าก็พานไม่ได้ คุยกันอีก” นพยกมือลูบหัวน้องสาวนอกไส้ ปวรศาน่าเอ็นดูสำหรับเขาเสมอ ถึงแม้ในสายตาคนอื่นจะเป็นตัวแสบขนาดไหน ถ้าเธออยากป่วน เขาก็ยอมให้ป่วนไปตลอดชีวิตนั่นละ

“ก็จริง” คนสวยเข้กขี้กัไหล “ว่าแต่เดี๋ยวค่อยออกไปใหม่คะ ไปอยู่นานๆ คุณเบรี่ยรวหวานหายใจไม่ออก หม่อมบ้าของพี่นพชายตรงกันเหลือเกิน ไม่รู้คราวนี้จะพาใครมาเสน่ออีก” หญิงสาวพิงหัวลงบนต้นแขนชายหนุ่มอย่างสนิทสนม ก็นพนับเป็นเพื่อนสนิทผู้ชายที่หล่อจนรักเป็นพี่ชาย เป็นคนเดียวที่ถึงเนื้อถึงตัวสาวฮอตได้ขนาดนี้ จนมีข่าวแบบไม่ได้รับการคอนเฟิร์มหลายหนว่าตัวจริงของคุณเบรี่ยรวหวานคือ นพนี่ละ

“แล้วนี่คราวนี้อยู่ยาวไหม”

นพถามหญิงสาวที่ยังเอาหัวดูโถกกับต้นแขนเขาอยู่ ก็เจ้าหล่อนต้องช่วยพ่อทำงานชนิดที่ว่าปีหนึ่งๆ มีโอกาสอยู่เมืองไทยได้ไม่กี่เดือน เพราะสองสามปีที่ผ่านมาเจ้าสัวปรเมธิตลงทุนสร้างแท่นชุดเจาะน้ำมันใหม่ในตุรกี เป็นเหตุให้ปวรริศ พี่ชายคนเดียวของปวรศาต้องย้ายลี้มาะโนครัวไปควบคุมดูแล จนกว่าระบบงานจะเข้าที่ ถึงจะกลับมาดูแลสาขาใหญ่ในยุโรป แล้วส่งน้องสาวกลับมาบ้านได้เสียที

“ยาวแล้ว พี่นุอยู่โยงแล้ว นานๆ ค่อยบินไปประชุมที่ ไม่ต้องอยู่เป็นปุโสมเฝ้าทรัพย์แบบที่ผ่านมาละคะ” หน้าสวยเงยขึ้นสบตาพี่ชายที่ตามใจหล่อนมากกว่าพี่ชายตัวจริงอย่างปวรริศ

“คุณพ่อให้หยุดสองเดือนด้วย ไว้เบรี่ยรวแวะไปนอนเล่นที่ร้าน

“พีนพะคะ”

ปวรศานหมายถึงร้านอาหารที่สร้างเหมือนปราสาทโบราณของ
เขาที่เขาใหญ่ ธุรกิจที่เจ้าตัวบอกว่าเป็นงานอดิเรกเล็กๆ ไม่เกี่ยวอะไร
กับธุรกิจยักษ์ใหญ่ของครอบครัวแต่อย่างใด มีบ้านพักขนาดสองห้อง
นอนหน้าตาน่ารักอยู่ข้างๆ เป็นส่วนตัว เดินถึงร้านอาหารได้ในระยะ
ทางไม่กี่ก้าว ตาสวยกะพริบถี่แบบเป็นธรรมชาติ อย่างที่ชอบทำเพื่อ
ออกต้อนรับอะไรเขา ซึ่งเจ้าตัวคงไม่รู้เลยว่าไม่จำเป็นต้องทำขนาดนี้
เขาก็ยอมถวายหัวทุกอย่าง

“ที่จะรอ...มาเถอะ นั้นของเราใช่ไหม เดียวก็เย็นหมดหรอก”
ชายหนุ่มชี้ไปที่แก้วกาแฟแบบที่มีคนชอบดื่มอยู่น้อยคน ก่อนหญิงสาว
จะเรียกเพื่อนสนิทมาสั่งกาแฟให้พี่ชายกำมะลออีกแก้วอย่างเอาใจ

“โม ขอคาปูชิโนร้อนให้พีนพน้อยสิจ๊ะ ” มือบางเกาะแขนของ
ชายหนุ่มอย่างสนิทสนม

“โมกำลังจะถามอยู่พอดีเชื่อว่าพีนพะจะเอาอะไร แต่เห็น
คุยกันกะหุนงะหนึ่งเลยไม่อยากรวน” มนลดาอดเขี้ยวเพื่อนสาวไม่ได้
เพราะบางทีกิริยาท่าทางระหว่างสองคนนี้ก็ชวนให้จินไม่น้อยว่ามี
ซั่มติงรองหรือเปล่า พุดพลางยกมือไหว้เพื่อนรุ่นพี่ของเพื่อนสนิทที่
หล่อนคุ้นเคยพอตัว

“พุดไปเรื่อย...” ปากบางสวยที่เคลือบสีแดงเลือดนกไว้กำลังจะ
ต่อว่าเพื่อนสนิทเพิ่มเติม ทว่าลูกน้องในร้านขัดจังหวะขึ้นเสียก่อน

“คุณโมคะ คุณชายมาแล้วนะคะ หนูเปิดประตูแถวเลอริไว้ให้
แล้ว” พนักงานหมายถึงบริเวณชั้นสองของร้านที่มนลดาทำเป็นแกล-
เลอริขายรูป ซึ่งน้อยคนนักจะรู้ ต้องเป็นสายอาร์ตตัวจริง เพราะแต่ละ
รูปที่หล่อนติดต่อมาขายล้วนแต่เป็นผลงานของจิตรกรตัวท็อปจาก
ทั่วทุกมุมโลกทั้งนั้น สนนราคารูปละเป็นล้าน

“ใครอะโม” ปวรศานหยิบตลับแป้งขึ้นมาเช็กความพร้อมของ

ใบหน้า ใช้หลังนิ้วเรียวกวีตชอบตาล่างให้เรียบร้อย เอียงซ้ายขวาดู
ความเป๊ะของตัวเอง ก่อนจะเก็บอุปกรณ์ตรวจสอบความงามลง
กระเป๋าทันทีจรดราคาเท่าารถยุโรปขนาดเล็ก

“คุณชายพชร เขาบอกจะพาพี่ชายมาซื้อรูปให้หม่อมแม่ในวัน
เกิด” ปากบอกแบบไม่ใส่ใจว่าเพื่อนรักจะรู้จักไหม เพราะสองสามปีที่
ผ่านมาปวารณาอยู่เมืองไทยแทบจะนับวันได้

“นั่งอยู่ตรงไหนล่ะ เดี่ยวพี่ดูเอง ฝากดูคุณเบรียวกับคุณนพด้วย”
ตอบเพื่อนสนิทที่เสร็จ มนลดา ก็หันไปบอกลูกจ้างในร้านที่เดินมาเรียก
ตั้งท่าจะไปรับแขกที่มาใหม่ ปล่อยให้คนโดนบังคับให้เป็นพี่กับคนที่
อยากจะเป็นแค่น้องนั่งอยู่กันแค่สองคน

“โตะสิบแก้วคะ”

มนลดาพยักหน้ารับคำ นิ้วหน้าเล็กน้อย ก็โตะที่สิบแก้วนั้นมัน
โตะที่ปวารณาเดินไปเสิร์ฟกาแฟนิ...

“พี่ชายพัชร มานานแล้วหรือครับ” คุณชายคนที่สองของ
ราชสกุลวิริยาภมมือไหว้พี่ชายคนโตที่มานั่งรออยู่ก่อนแล้ว ท่าทางมี
สมาธิกับเอกสารตรงหน้านำดู

“ไม่นาน...รับหน่อยก็คืนะ พี่ต้องไปบ้านหม่อมป้าอีก”

ทายาทคนโตในหม่อมเจ้าโชติรัตน์บอกน้องชายที่ใช้ชีวิตซิด
เหลือเกิน เพราะไม่ได้สนใจทำธุรกิจของตระกูล แต่กลับไปซื้อลิขสิทธิ์
นิตยสารหัวนอกมาทำกับเพื่อนสนิทอีกสองคน โดยการใช้งบสรรค
ด้านการถ่ายภาพรับตำแหน่งอาร์ตไดเรกเตอร์ประจำบริษัท และเปิด
สตูดิโอถ่ายภาพที่ได้จากการเดินทางทั่วโลก สนทนาราคารูปหนึ่งหลัก
ล้าน

“จูนไปเลยไหมครับ ผมให้คนไปบอกเจ้าของร้านแล้วละ” หม่อม
ราชวงศ์วชิรฉัตรพยักพยับไปทางด้านหลังพี่ชาย ที่มีสาวหน้าใสแต่งตัว
แบบศิลปินสุดๆ เดินเข้ามาพลงยกมือไหว้เขา

“คุณชาย” มนลดา ยกมือไว้รุ่นพี่ในวงการศิลปะ
หม่อมราชวงศ์วชิรจักรรับไหว้อย่างคนได้รับการอบรมมาดี ก่อน
จะแนะนำให้อีกฝ่ายรู้จักพี่ชายเขา “นี่พี่ชายผม พี่ชายพัชร”
เจ้าของร้านยิ้มกว้างขึ้นอีกนิดพร้อมโปรยยิ้มขอโทษ เพราะรู้สึก
ว่าดูแลเขาไม่ดีเท่าที่ควร

“พบกันแล้วค่ะ คุณชายพัชรน่าจะแนะนำตัว โหมดูแลไม่ตีเลย
ขอโทษด้วยนะคะ พอดีเป็นช่วงเบรกของเด็กในร้าน”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ”

คุณชายคนโตบอกหน้านิ่ง มีรอยยิ้มมารยาทแต่ขมปากเพียง
เล็กน้อยขณะลุกขึ้นเดินตามเจ้าของร้านที่ผายมือเชื้อเชิญขึ้นแกลเลอรี
ชั้นสองของร้าน ตามคมดูจเหี่ยวที่เหมือนกับตาของน้องชายเหลือบ
มองไปด้านหลังร้าน เด็กเสิร์ฟคนสวยที่บริการเขาเมื่อครู่นั่งตีหมาแพ
อยู่กับผู้ชายท่าทางดีคนหนึ่ง แต่เห็นหน้าไม่ชัด จนเจ้าของร้านสังเกตเห็น

“นั่นเบรียวหวาน เพื่อนรักโมค่ะ เมื่อกี้เข้าไปเสิร์ฟคุณชาย ไม่ได้
ทำอะไรไม่ถูกใจใช่ไหมคะ” ถามเสียงแผ่วด้วยความระแวงว่าเพื่อนรัก
จะก่อเรื่องให้คุณชายใหญ่ของวิริยาไม่พอใจ

“ไม่ครับ”

อ้อ เพื่อนเจ้าของ มีนาแต่งตัวยังกับหลุดออกมาจากแมกาซีน
แบบนั้น คุณชายผู้พอดีไม่ได้ที่จะหันกลับไปมองคนที่ดึงดูดความสนใจ
เขาได้ตั้งแต่วินาทีแรกที่เห็น สวหน้าสวยยิ้มหวานใส่ผู้ชายที่นั่งตรง
ข้าม ปากอวบอิมขยับขึ้นลง เจรจาอะไรสักอย่างที่ถึงแม้เขาไม่ได้ยิน
ก็ยังรู้สึกที่ภาพตรงหน้าคงทำให้เรื่องที่ได้ยินน่าฟังอีกเป็นเท่าตัว แล้ว
เสียงน้องชายก็ตอบคำถามที่คุณชายใหญ่สงสัยอยู่ในหัว

“เบรียวหวาน ปврศฯ ลูกสาวเจ้าสัวปรเมริอะเธอ” คุณชาย
ผู้น้องถามย้ำ เมื่อได้รับคำตอบเป็นการพยักหน้าตอบรับจากรุ่นน้อง

คุณชายก็ไม่วายถามต่อ “กลับมาเมื่อไหร่ วันก่อนหุ่นส่วนพีติดต่อ
เลขาฯ เขาบอกยังอยู่สำนักงานทางโน้น”

“เพิ่งกลับมาเมื่อวานขึ้นคะ คุณชายจะเอาอะไรกับตัวแม่อย่าง
มันคะ” มือบางกดรหัสรักษาความปลอดภัยสลิปหกหลักที่อยู่หลังประตู
บานเลื่อนอีกชั้น พนักงานคนอื่นๆ ของร้านเปิดได้แค่ประตูชั้นแรก เพื่อ
กดเปิดไฟและแอร์ภายในแกลเลอรีเท่านั้น แต่หากจะเข้าไปข้างในจริงๆ
มีแต่มนลดาเท่านั้นที่รู้รหัส

“บก. ของหนังสือพีคองอยากสัมภาษณ์ ได้ข่าวว่าใช้ได้เลยนี่คน
นี้” คำว่าใช้ได้ในความหมายของคนทำหนังสือคงหมายถึงความครบ
เครื่องของปวรศา ที่ทั้งสวย รวย เก่ง เป็นที่น่าจับตาในวงสังคมรุ่นใหม่
เหมาะอย่างยิ่งที่จะเอามาสัมภาษณ์เพื่อทำเป็นบทความตามสไตลท์ที่
อัพแมกกาซีนชอบทำ

“นี่... ยิ่งกว่าใช้ได้ก็มั้ง เรียกว่าตัวท็อปเลยดีกว่า แซ่บขาดใจ
กล้าเอาหัวรับประกันว่าหนังสือคุณชายจะตีตลาดผู้ชายได้อีกมหาศาล
ถ้าเปรียบหวานขึ้นปก “มือบางเปิดประตูออกเพื่อให้ราชินิกุลทั้งสอง
เข้าสู่กรอุสมบัติส่วนตัวที่น้อยคนนักจะได้ชม “ไว้เดี๋ยวโมถามมันให้
ละกันคะว่าว่างไหม นางก็แล้วแต่อารมณ์ บทพอยากจะปลีกวิเวกก็ไม่
ให้สัมภาษณ์สื่อเป็นเดือนๆ ก็มี บางทีก็ขยันสร้างข่าวไม่เว้นแต่ละวัน
นี่เมื่อเข้าก็เพิ่งโดนไปอีกดอก ไม่รู้มีอารมณ์อยากหรือเปล่า”

มนลดาพูดจบก็หันหน้ากลับมาหาหม่อมราชวงศ์รูปหล่อทั้งสอง
ตาโตของเจ้าของแกลเลอรีจับจ้องอยู่ที่คุณชายพัชรนานเป็นพิเศษ
เพราะไม่เคยเห็น ต่างกับคุณชายพชรหรือหม่อมราชวงศ์ชรัฉัตรที่เรียน
หนังสือในแคมปัสเดียวกัน เห็นกันจนชิน หล่อจริงๆ หล่อน่ากิน หล่อ
ไม่บันยะบันยัง หล่อเนียบ หล่อออร่ากระจายอย่างทีอี่แม่มันว่า... มีนา
เปรี้ยวหวานมันถึงได้เนื้อเต็นระริกระริขนาดนั้น

“เรื่องอี่แม่ไว้ทีหลังเถอะคะ ดูรูปก่อนดีกว่า เชิญชมตามสบาย

เลยคะ”

คนฟังหาฐ์ไม่ว่าคนที่ได้ชื่อว่าไม่สนสาวใดหิวเก็บเกือบทุกข้อมูล ที่รับรู้มาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ‘ลูกสาวคุณปรเมธีที่เป็นลูกรักหม่อมป้า อะเหรอ ไกลตัวเกินไปมั้ง’

“สนิทกับเจ้าของร้านเหรอ”

หม่อมมราชวงศ์เพชรฉัตรตามน้องชายที่กำลังกดโทรศัพท์ส่งข้อความหาว่าที่เจ้าสาวอยู่ ทำหน้าตาเหมือนคนเพิ่งเคยมีแฟนครั้งแรก ทั้งๆ ที่รักกับคุณน้ำผึ้งมาเป็นปี ถึงจะได้มีกำหนดเข้าพิธีสมรส พระราชทานในอีกไม่ช้า ในใจหนุ่มใหญ่พานคิดไปถึงคนที่มีความสื่อน้ำตาลอ่อน ตัดทรงบ๊อบสั้นประป่า พุดจาจะฉาน หน้าสวยนั้นสะกดตา แถมทำเอาหัวใจคุณชายใหญ่แห่งวังวิริยาเต้นสะอืด ไม่เหรออีก... อาจจะแค่ไม่เคยเจออะไรแบบนี้มากกว่า

“อ้อ...รุ่นน้อง จริงๆ คนละเมเจอร์นะ พชรเรียนถ่ายรูปรูป ส่วนโมนั้นเรียนวาดรูป แต่ก็สนิทกันดี” หม่อมมราชวงศ์เพชรฉัตรเงยหน้าขึ้น สบตาผู้เป็นพี่ หรือตาเหยี่ยวที่ถอดแบบกันมาสังเกตพี่ชาย ร้อยวันพันปีไม่เห็นเคยจะสนใจอะไร อยู่ดีๆ มาถามถึงคนอื่นแบบนี้ โดยเฉพาะผู้หญิง!!

“พี่ชายพัชรถามทำไม” แวดตามีเลศนัยฉายชัดจนโอรสองค์โต ในหม่อมเจ้าโชติรัตน์ส่ายหน้า “หรือว่าพี่ชายพัชร...”

“หยุดเพื่อเจอเลยชายพัชร พี่ไม่ได้คิดอะไรทั้งนั้นนะ”

หม่อมมราชวงศ์เพชรฉัตรปฏิบัติเสธน้องชายเสียงแข็ง ไม่ได้คิดเกินเลยอะไรกับมรดกมากไปกว่าเจ้าของแกลเลอรีที่ชายภาพที่หม่อมแม่อยากได้ให้เท่านั้น ส่วนผู้หญิงอีกคนที่สวยมีเสน่ห์จนติดตานั้น...เขาก็ไม่ได้คิด แคร่สี่กวางาบเท่านั้นละ หรือไม่ก็แค่อยากหาเหตุผลให้ตัวเองก็ได้ว่าทำไมหน้าสวยๆ นั้นวนเวียนในหัวตลอด สลัดอย่างไรก็ไม่หลุด

ตามประกาศคนที่ต้องมีคำตอบมีคำอธิบายให้ทุกเรื่อง

“แต่แวตตาพี่ชายพัชรมันมีอาการนี่” คนเป็นน้องยังไม่หยุดซักใช้แวตตาแบบนั้นเขาก็เคยเป็นตอนเห็นคุณน้ำผึ้งว่าที่ภรรยาเขาครั้งแรกเพียงแต่คนไม่เคยแคร์ใครอย่างหม่อมราชวงศ์วรจักรใส่เกียร์หมาลุกจิบตั้งแต่วันแรก ตามนิสัยเด็กเอาแต่ใจ อยากได้อะไรต้องได้ จนเพื่อนสนิทเชื่อว่าอาการตอนเขาพบว่าที่ภรรยาเหมือนเด็กเกาะชั้นของเล่นในห้างแล้วร้องว่า จะเอา จะเอา ซ้ำๆ ไม่หยุด

“แล้วนี่จะเอาอย่างไร พี่ต้องเข้าบ้านหม่อมป่าก่อน จะให้รถไปส่งที่ไหนใหม่” หม่อมราชวงศ์วรจักรเหลือบตามองน้องชายนิดหนึ่ง ถอนหายใจก่อนจะพยายามเปลี่ยนเรื่อง เพราะคุณชายพรน้องชายตัวร้ายที่มีความเป็นศิลปินเต็มเปี่ยมทำท่าจะจับอาการเขาได้

หม่อมราชวงศ์ผู้น้องให้คนรักมาส่ง เจอเขาที่แกเลอเรีเมื่อครู่แล้วติตรรถเขาออกมา แต่ตอนนี้เขาต้องเดินทางไปบ้านหม่อมป่าวดีหรือท่านหญิงวรจักรวดี ภคินีองค์โตจากสององค์ที่เป็นฝาแฝดกันของท่านพ่อ เนื่องจากท่านป่าแต่งงานไปกับนักธุรกิจมือฉกาจจนกระทั่งแต่ไม่ค่อยจะชอบคุยเรื่องเงินๆ ทองๆ จึงมักมาเกณฑ์เขาไปรับแขกเสมอแต่นั้นคือเหตุผลรอง ในขณะที่เหตุผลหลักคือท่านป่าชอบนัดแนะสาวๆ ที่ท่านเห็นควรมาให้เขาได้เจอ เผื่อจะมีลุ้นได้หลานสะใภ้ ซึ่งคุณชายพัชรก็หาทางปฏิเสธอย่างนุ่มนวลได้ทุกครั้ง เพราะยังอยากให้อะไรๆ ในชีวิตลงตัวกว่านี้ก่อน

“ไปด้วยนี่แหละ เดี่ยวให้นำน้ำผึ้งไปรับที่นั่น จะถวายการ์ดท่านป่ากับคุณลุงด้วย”

พี่ชายคนโตได้ยืนแบบนั้นเลยพยักหน้ารับรู้การตัดสินใจของน้องชาย แอบบ่นในใจไม่ได้ว่ามั่นไม่เป็นสุขภาพบุรุษอะไรแบบนี้ ให้อาที่คู่หมั้นขับรถรับส่งราวกับเป็นสารถี ทั้งๆ ที่รถตัวเองก็มี

“เรื่องงานมีอะไรขัดข้องก็บอกมานะ” คุณชายใหญ่แห่งวังวิริยา

พูดเป็นประโยคสุดท้ายขณะเงยหน้าจากแท็บเล็ต ซึ่งในใจนั้นไม่ได้มีความบันเทิงใดๆ เลย นอกจากกราฟแสดงความผันผวนในตลาดหลักทรัพย์ ก่อนเจ้าตัวจะก้าวลงจากรถยุโรปคันยาวที่มีคนขับและผู้ติดตามพร้อมสรรพ

“นี่เหมือนเดิม” น้องชายตัวแสบให้คำจำกัดความทายาทองค์โตในหม่อมเจ้าโชติรัตน์เสร็จ ก็เดินตามพี่ชายเข้าบ้านของหม่อมบ่าไปโดยไม่ละทิ้งความสงสัยในใจ “ไม่ได้สนใจอะไร... แล้วพี่ชายพี่ชรดิดใจอะไร”

2

ทฤษฎีโลกกลม

เสียงคนหนุ่มมากพูดคุยกันเคล้าเสียงหัวเราะ ลอยล่องออกมาจากห้องรับแขกโอโถงในที่พำนักของหม่อมเจ้าวิศรวัต ภูคินใน หม่อมเจ้าโชติรัตน์ ผู้มีศักดิ์เป็นหม่อมป้าของทายาทราชสกุลวิริยา ไม่ได้เป็นเรื่องน่าแปลกใจนัก โดยเฉพาะในวันที่สามมีของท่านป้าจัดงานสังสรรค์ในหมู่ที่รู้จักเพื่อกระชับความสัมพันธ์ของเครือข่าย ทั้งคนไทยและต่างชาติที่มาลงทุนในประเทศ ซึ่งปกติจัดเดือนละครั้ง

หม่อมราชวงศ์เพชรฉัตรก็เป็นแขกรับเชิญขาประจำของงานสังสรรค์นี้มาโดยตลอด เพราะถือว่าเป็นผลอันดีต่อธุรกิจของวิริยะ-ทรัพย์ไม่น้อย อีกนัยหนึ่งก็ไม่อยากขัดใจหม่อมป้าที่รักเขาไม่ต่างจากโอรสแท้ๆ เพราะหม่อมป้ากับคุณลุงไม่มีทายาทด้วยกัน

“ถ้าตลาดหุ้นไทยเป็นอย่างนี้ไปอีกสักไตรมาส ผมจะไม่รื้อที่จะลงทุนเลยจริงๆ” เสียงไม่เบาหนักของนักการเมืองชาวจีนที่มีสายสัมพันธ์อันดีกับผู้หลักผู้ใหญ่ในรัฐบาลไทยดั่งขึ้น

ผู้ร่วมวงสนทนาต่างพยักหน้าเห็นด้วย ใครๆ ก็รู้ว่าสภาวะเศรษฐกิจในประเทศไทยนั้นผันผวนไวกว่าลมทะเลเปลี่ยนทิศเสียอีก

“อ้าวนั่น...คุณชายมาแล้ว เอาเงินฝากคุณชายไว้เฉยๆ ปลอดภัยกว่าเยอะ” ลูกค้ารายล่าสุดที่เอาเงินมาฝากเขาทำงาน รายเดียวกับที่

รีๆ รอๆ ว่าจะลงทุนในไทยใหม่เอ๋ยทักษ์ขึ้น เมื่อเห็นราชินิกุลหนุ่มหล่อ
ชาวไทยเดินผ่านเข้ามาในคลองสายตา

หม่อมราชวงศ์เพชรจัดทรายแหวความ เป็นเจ้านายเต็มตัว ทำทาง
สุภูมิ สุภาพ มีความเป็นสุภาพบุรุษทุกกระเบียดนิ้วเด่นชัด มีรอยยิ้ม
ติดมุมปากเสมอแบบคนที่อยู่ในสังคมตลอดเวลา จนไม่ต้องแนะนำ
ใครๆ ก็ต้องพอเห็นแหวว่าเขาไม่ใช่คนธรรมดา แถมหน้าตาหล่อเหลา
แบบชายไทย คิ้วเข้ม จมูกโด่งเป็นสัน นัยน์ตาเหยี่ยวและจมูกสิงห์
แบบที่ถอดแบบเพื่อนพ้องกันมาทั้งพี่ทั้งน้อง ทำเอาสาวน้อยสาวใหญ่
ใจกระตุกทุกครั้งทีเห็น

ผู้มาใหม่ทำความเคารพทุกท่านอย่างคนมารยาทดี ก่อนจะถาม
หาเจ้าของบ้าน เพราะมีของฝากจากหม่อมแม่ในนามวังวิริยามาถวาย

“ผมขอตัวหาหม่อมป้าก่อน เดี่ยวมาคุยด้วยนะครับ ฝากชาย
พรวิไว้ที่นี้ก่อน นัยว่าจะเอาการ์ดมาเชิญแขกไปงานแต่งงานเขา”

พี่น้องชายไว้กับพระญาติและพระสหายของท่านป้าแล้ว เจ้าตัว
ก็ออกเดินตามหาเจ้าภาพฝ่ายหญิง ซึ่งได้รับการบอกเล่าว่านั่งอยู่ที่
ระเบียงติดแอร์มุมโปรดกับแขกพิเศษ คงเป็นพวกภรรยาเจ้าของธุรกิจ
ใหญ่ๆ ไต่ๆ ที่หม่อมเจ้าวิศรวิตรีมารับรองด้วยตัวเอง ทว่าเสียงที่ได้ยิน
กับภาพที่เห็นทำเอาคนที่ได้ชื่อว่าเป็นอากู๋ได้ดีที่สุดคนหนึ่งต้องชะงัก
ไป

“หม่อมป้าลองอันนี้สิคะ คงอร่อยสู้ขนมไทยๆ ไม่ได้ แต่เปรี้ยว-
หวานชอบทานมาก นี่สั่งแล้วให้เขาส่งตามมา เพิ่งถึงเมื่อเช้าเอง”

ภาพเด็กเสิร์ฟกตติมาศักดิ์ที่บริการกาแฟให้เขาเมื่อบ่ายฉายขึ้น
มา จนหม่อมราชวงศ์เพชรจัดต้องกะพริบตาให้แน่ใจว่าเขาไม่ได้คิด
วนเวียนถึงหน้าสวยๆ นั้นจนเห็นภาพหลอน และเมื่อลืมนตาอีกครั้งก็
ยังเห็นหญิงสาววางทาร์ตช็อกโกแลตลงในจานของว่างของหม่อมเจ้า
ผู้เป็นป้าของเขา ริมฝีปากอ้มเจ็ยแจ้ว ดูเพลิดน ฟังเพลิดนเลยทีเดียว

“ทานคู่กับโรสที่ อันนี้มาจากไร่ซาออร์แกนิก ชับจากปารีสไปตั้งหลายชั่วโมง เปรี้ยวนี้ซักรถวนซักรวนขวาจนเวียนหัวไปหมด ปึ่ๆ นี่ง ทำออกมาได้ไม่เยอะหรือคะ”

คนที่โดนคุณชายตั้งตำแหน่งเด็กเสิร์ฟให้หันมาเห็นคนมาใหม่ก่อน เพราะรู้สึกเหมือนมีใครมองอยู่ จำได้ติดตามไม่แพ้กันเพราะเขาเป็นผู้ชายคนแรกที่เมินหล่อน ความประทับใจแรกพบที่มีต่อเขาโดนหักคะแนนไปนิดหน่อย เพราะเขาทำเอ็นชาใส่ แต่พอเห็นยื่นเต็มตัวแบบนี้ คะแนนจิตพิสัย ความนิยดีที่เจ้าหล่อนใช้หน้าตากับหุ่นเป็นเกณฑ์วัดก็พุ่งพรวดดีดื่น ลืมที่เขาเมินหล่อนไปหมด จึงยิ้มหวานให้คนมาใหม่อีกครั้ง หล่อแบบนี้เปรี้ยวหวานยอมลืมเรื่องเมื่อป้ายไปก่อนก็ได้

หม่อมป้าเจ้าของบ้านคงเห็นแขกพิเศษชะงักไป จึงหันตามสายตาไปมอง พบว่าเป็นหลานชายสุดที่รักเดินเข้ามาพร้อมตะกร้าขนมในมือ เขายกมือไหว้ทำความเคารพ ก่อนจะคุกเข่าลงข้างเจ้านายชั้นหม่อมเจ้า สวมกอดท่านด้วยท่าทางสุภาพอ่อนโยน

“กราบหม่อมป้า ชายมาช้า ขอประทานอภัย” คุณชายพัชรเอ่ยเสียงทุ้มทักพระญาติ

ส่วนคนที่คุณชายยังไม่ได้ทักได้แต่ชื่นชมปลื้มผู้ชายตรงหน้าอยู่ในใจ...หือ...สุภาพ น่ารักอะไรเบอร์นั้น ปวรศาคิดหลังจากเห็นกิริยานุ่มนวลที่เขาแสดงออกกับญาติผู้ใหญ่ นัยน์ตาระยิบระยับจนท่านป้าของคุณชายพัชรอดขำไม่ได้

‘แม่เปรี้ยวหวานนี้ท่าทางจะเปรี้ยวอย่างเดียว ไม่มีหวานปนเหมือนชื่อละมั้ง’ ความสังหรณ์ใจบางอย่างโหวดเข้ามาในความรู้สึกเพราะแววตากับท่าทางที่หม่อมราชวงศ์พัชรฉัตรมองปวรศาคำทำให้ผู้เป็นป้าอดหวังลมๆ แล้งๆ ตามประสาคนแก่ไม่ได้ แต่ก็ยังไม่ได้แสดงออกให้เิกทั้งสองตัวตื่น

“ไม่เป็นไรหรอก ป้ารู้ว่าชายอยู่...นี่คุณนพ พบกันบ้างแล้วใช่ไหม

ส่วนนี้เปรียบรวหวาน เพื่อนสนิททพเขา แต่ชายพัชรนำจะคุ่นๆ กับคุณ
พ่อเขาละ เจ้าสัวปรเมธี เจ้าของออยล์เทคโนโลยี”

ชายพัชรของหม่อมป้ายกมือรับไหว้คุณนพ หลานชายคู่สมรส
ของหม่อมเจ้าวิศรวัต ก้อนจะหันมาทางเพื่อนสนิทของคนที่ม่ศักดิ์เป็น
ญาติเขา

“เปรียบรวหวาน นี่พี่ชายพัชร หลานชายป้า ทายาทคนโตของ
ราชสกุลวิริยา สวัสดิ์พี่เขาเสียลูก”

สิ้นเสียงหม่อมป้าของพี่นพ คุณเปรียบรวหวานก็ไม่ทำให้ใครชาย
หน้า ยกมือไหว้หลานเจ้าบ้านด้วยกิริยานอบน้อม ชนิดที่แม่นมที่บ้าน
ต้องดีใจจนน้ำตาซึม แถมให้ความสนิทสนมตามที่หม่อมเจ้าที่หล่อน
นับถือเป็นญาติผู้ใหญ่แนะนำเต็มที่ เรียกแทนตัวชายหนุ่มว่า ‘พี่’ เสร็จ
สรรพ

“สวัสดิ์คะพี่ชายพัชร ท่าทางเราจะดวงสมพงศ์กันนะคะ”

ประโยคทักทายทำเอาคนแนะนำต้องมองชายหญิงสลับไปมา
ไม่ปฏิเสธหรือกว่าอยากแนะนำให้คุณนี้รู้จักกัน เคยพยายามมาก็
หลายครั้ง แต่ก็คลาดกันไปคลาดกันมา แถมหลานรูปหล่อคนนี้ไม่ว่า
แนะนำใครให้ก็เป็นนึ่งใส่จนผู้หญิงม้วนเสื่อหนีทุกราย ทั้งๆ ที่เจ้าตัวก็
แสดงออกอย่างเป็นสุภาพบุรุษกับสตรีทุกนางที่หม่อมป้าแนะนำ แต่
สาวๆ คงสัมผัสได้ถึงความไม่เล่นด้วย และไม่ให้เข้าใกล้ของหม่อม
ราชวงศ์พัชรฉัตร จึงโบกธงขาวไปตามๆ กัน

“อ้าว...เจอกันแล้วหรือจ๊ะ แหม...สรูป้าไม่ทันหนุ่มสาวสมัยนี้
เลย” ท่านหญิงวดีแสร้งทรงพระสรวลทั้งๆ ที่ในใจลึงโลด ถ้าจับคุณนี้
สำเร็จ ท่านหญิงจะนอนตายตาหลับ คนหนึ่งก็เลี้ยงมาเหมือนลูก อีกคน
ก็รัก อยากเอามาเป็นลูก

“บังเอิญหรือคะหม่อมป้า” ชายหนุ่มแก้ตัวพร้อมปราม
หญิงสาวทางสายตา

ท่าทางจะยาว คุณชายพัชรเลยเดินอ้อมมานั่งลงบนเก้าอี้อีกรัวตัว
ที่ว่างอยู่ โชคดีหรือโชคร้ายไม่ทราบที่เก้าอี้ตัวนั้นถัดจากตัวที่ปวรศานั่ง
พอดี

อีกฝ่ายเลยได้แต่เบ้าปาก ผู้ชายอะไรไม่ฉวยโอกาสเลย...ขัดใจ
เปรี้ยวหวานชะมัด!

“บังเอิญอะไรกันชายพัชร...ไหนเล่าให้ป่าฟังสิ”

หม่อมราชวงศ์พัชรฉัตรสบตาพระญาติอย่างรู้ความนัยดีว่า ท่าน
ตั้งท่าจะจับคู่ให้เขาอีกแล้ว แถมคงรู้ดีด้วยว่าเจ้าสัวปรเมธีเป็นลูกค้า
ในวีไอพีลิสต์ที่เขาสนิทสนมด้วยมาก ทำนองว่ามีตัวพ่อเป็นหลักประกัน
ชั้นดีที่เขาไม่กล้าซึ่งปวรศานเหมือนที่กำกับผู้หญิงคนอื่นตลอดระยะเวลา
เกือบปีที่กลับมาไทย ถึงจะไม่ปฏิเสธความงามของผู้หญิงตรงหน้า แต่
ไอ้เรื่องจับคู่นี้เขาแอนตี้สุดใจ ทำให้คุณชายแอบตั้งแง่กับปวรศานโดย
ไม่รู้ตัว

“ชายไปซื้อกาแฟให้หม่อมแม่คะ พอดีเจอคุณเปรี้ยวหวานที่ร้าน
เธอให้เกียรติมาเสิร์ฟกาแฟให้ชายพอดี”

“อะไรกัน! เดียวนี้ไม่ขายน้ำมัน ขายกาแฟแทนแล้วหรือไงเปรี้ยว
หวาน”

ท่าทางเอื้อเอ็นดูเล่นหัวของหม่อมป้าทำเอาชายหนุ่มประหลาด
ใจไม่น้อย รู้มาเลาๆ ว่าหม่อมป้าเอ็นดูปวรศามากถึงขั้นประกาศที่เล่น
ที่จริงหลายครั้งในวงสังคมว่า รักเจ้าหล่อนเหมือนเป็นลูกสาว ดังนั้น
ผู้ชายคนไหนมาจีบต้องมาขอกับหม่อมเจ้าวิศรดีเท่านั้น แต่ก็ไม่น่า
เชื่อว่าจะเล่นหัวกับหญิงสาวที่น่าจะมีวัยพอๆ กับน้องสาวฝาแฝดของ
เขาแบบนี้

“โม้ไฉนคะ หม่อมป้าจำได้ไหมคะ ลูกสาวคุณมนตรีที่เป็นศิลปิน
แห่งชาติ เพื่อนสนิทเปรี้ยวหวาน เขาเปิดร้านกาแฟ ช่างบนเป็นแกลเลอรีชาย
รูป พอดีวันนี้เด็กเขาขาด เปรี้ยวอยู่ เลยได้รับเกียรติเสิร์ฟกาแฟให้ชาย

พัชร” อธิบายเป็นเรื่องเป็นราวเสียน่าฟัง “น้ำมันก็ยิ่งขายเหมือนเดิม
แหละคะ แต่นี่ได้เคยออฟจากคุณป้ามาสองเดือน เบรี่ยวขอใช้ให้คุ้ม
ซ้ำปอด”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดี เจอกันแล้วก็ดี คุยกันไปก่อนนะจะดีกว่า เดี่ยว
ป้ามาหาใหม่ แล้วนี่ตะกร้าอะไรหืมชายพัชร” หม่อมป้าของคุณชาย
พัชรปรายตามองตะกร้าของฝากขาประจำจากวังวิริยา ที่ห้องสะใ้
คนเล็กมักฝากลูกหลานที่ผลัดกันมาเข้าเฝ้ามาถวาย เป็นอะไรไปไม่ได้
นอกจากของเสวยจากห้องเครื่องที่เลื่องชื่อลือชาในหมู่ราชวงศ์ว่า
โดดเด่นลำดับต้นๆ ของทุกราชสกุล

“ใส่กรอกปลาแฉะ หม่อมแม่ฝากมาให้ มีทั้งใส่กรอกข้าว ทั้ง
ใส่กรอกหมู แบบที่ทั้งหม่อมป้าและคุณลุงชอบเลย”

โอ๊ย...ละลาย หลงรักผู้ชายพูดคะซา ปวรศานั่งทำตาเอ๋ม พลัง
หันไปยิ้มหวานให้ท่านหญิงวิศรวิดี ยักคิ้วแบบกำกั้นแถมให้ด้วย
อีกครั้ง สื่อความหมายว่าเจออะไรต้องตา

ท่านป้าชั้นหม่อมเจ้าเห็นท่าทางคนที่หล่อนเอ็นดูท่าทางจะถูกใจ
หลานชาย แบบนั้นก็เข้าที่ ไม่ได้คิดว่าเจ้าตัวทำกิริยาเกินงามเลย
เพราะเห็นแม่เบรี่ยวหวานมานาน รู้ว่าเป็นเด็กดีที่เบรี่ยวไปหน่อย
สนิทกับเจ้าตัวตั้งแต่หลานชายสามีเอาจกลับมาพำเพื่อทุกปิดทอม
นั้นละ จนกระทั่งออกหักยับเยินกลับมาเพราะปวรศาบปฏิเสธ ไม่รับรัก
นพเป็นแฟน แต่ขอให้เป็นพี่ชาย

หม่อมป้าที่หัวสมัยใหม่อย่างกับอะไรเลยถูกใจที่สุดที่หญิงสาว
ไม่คิดอยากคบใครเพราะแค่อโพรไฟล์เสมอกัน แต่ชื่อสัตย์กับความรู้สึก
ตัวเอง เพราะหลานชายของสามีที่หล่อนรักเป็นลูกคนนี้เป็นพันธุี่จะตาย
ถึงแม้จะเป็นกำพร้าตั้งแต่เล็ก เพราะพ่อที่เป็นน้องชายของสามีท่าน
หญิงกับมารดาเครื่องบินส่วนตัวตก แต่ก็ทั้งสมบัติพัสดถานมหาศาลไว้
ให้ แถมยังเป็นลูกที่ทั้งท่านหญิงและคู่สมรสจดทะเบียนรับเป็นบุตร

บุญธรรมไว้อีกต่างหาก ดังนั้นมรดกจำนวนนับไม่ถ้วนคงตกอยู่ที่ชายหนุ่มอายุไม่น้อยคนนี้จะ

หลังๆ มาเด็กกำพร้าแม่แบบปวรรศามีพ่อเลี้ยงมาคนเดียว และพี่ชายแสนหวงที่หล่อนคลานตามมาอย่างปวิศ แถมด้วยพี่ชายกำมะลอแต่รักน้องสาวคนนี้สุดหัวใจอย่างนพ เลยเข้านอกออกในบ้านนี้มาอดอดอ่อนหม่อมป้าของฟินพ จนท่านหญิงวดีที่อยากมีลูกเต็มแก้มไม่ว่าเจ้าตัวเป็นลูกสาวเสียบ่อยๆ ออกปากกับเจ้าสัวปรัมเมธิที่ต้องเดินทางตลอดเวลาด้วยซ้ำว่าจะดูแลปวรรศาให้เป็นอย่างดี

“ดีเลย...เบรี่ยวหวานทานเป็นไหม เตี่ยวป้าจะให้เขาเอามาให้ฟินพมานี้ มาช่วยหิ้วหน่อย” ท่านหญิงวดีเรียกแทนตัวหลานชายสามีแบบที่ปวรรศาเรียกจนเป็นที่ชินหูของคนในบ้าน

นพยิ้มรับทั้งๆ ที่ใจอยากนั่งเป็นก้างขวางคอ ทำไมจะไม่รู้ว่าหม่อมป้าอยากจะทำคุณชายพัชรให้คุณเบรี่ยวหวานขนาดไหน พี่ชายพัชรนะเขาไม่หวั่นหรอกเพราะนี่เนี่ยขนาดนั้น คงไม่มาหลงเสน่ห์แม่ตัวแสบของเขา แต่ทำทางที่ปวรรศาแสดงออกนี่สิ...เห็นชัดๆ ว่าชอบหม่อมราชวงศ์พัชรฉัตรอย่างจัง

“ผมไม่ทราบมาก่อนว่านพมีคนรัก” หม่อมราชวงศ์พัชรฉัตรชวนคุยตามมารยาทเมื่อถูกทิ้งให้เหลือกันแค่สองคน แต่ดันเข้าใจผิดไปว่าเพื่อนสนิทในความหมายของหม่อมป้าหมายถึงคนรักแบบที่ดาราชอบใช้ นี่ก็หวาดคนสวยที่นั่งคุยอยู่กับเขาพิกุลว่าทำทางเจ้าหล่อนคงจะเบรี่ยวมาก หรือไม่งั้นพิกุลคงจะหลงแฟนมากถึงปล่อยให้มาทำตาหวานใส่เขาขนาดนี้โดยไม่ทำอะไร

ปวรรศาได้ยืนดั่งนั้นก็รีบวางแก้วน้ำชาลง ทำทางเหมือนอยากล้าลัก พลังขี้เนื้อเข้าหาตัวเอง ทำตาโตเป็นคำถามก่อนจะส่ายหน้าแรงๆ จนผมที่ทัดหูไว้หลุดออกมา ทำให้เจ้าตัวต้องทัดเก็บอีกรอบด้วยกิริยาเป็นธรรมชาติ แต่ก็มีจริตชวนมอง จนคุณชายละสายตาจากภาพ

ตรงหน้าไม่ได้ แกรมยังโบกมือโบกมือปฏิเสธเป็นพัลวัน กิริยาน่ารักดี

“เปรี้ยวไม่ได้เป็นแฟนกับพี่น่ะคะ เราเป็นเพื่อนกัน ถ้าไม่เชื่อ
เดี่ยวรอถามหม่อมป้าไม่กี่พี่น้องสิคะ” ปวรสารีบอก ทั้งๆ ที่ปกติ
ก็ไม่ค่อยแก้ตัวหากมีใครเข้าใจผิดนักหรอก กินนพเป็นไม้กันหมาชั้นดีให้
หล่อนมาเป็นสิบปี แกรมเจ้าตัวก็ดูจะเต็มใจบริการ แต่ไม่รู้ทำไมเหมือน
กันว่ากับผู้ชายคนนี่หล่อนถึงต้องรีบปฏิเสธเสียงแข็ง...เอ...คงไม่ใช่
เพราะเขานิสัยดีแล้วมั้งเปรี้ยวหวาน

“ครับ”

แนะ...คำนี้อีกละ ปวรสารีแอบบ่นปากใส่คุณชายมาดดีดีตรงหน้า
ที่นั่งไขว่ห้าง และยกถ้วยชาถูกลาบขึ้นจิบบ้าง หลังจากตอบประโยค
แสนยาวที่มีแต่คำว่า ‘ครับ’ กับหล่อนจบ

“แล้วคุณชายมีแฟนหรือยังคะ”

คราวนี้เป็นหม่อมราชวงศ์เพชรรัตน์บ้างที่เบิกตากว้างขึ้นนิดหนึ่ง
ก่อนจะสาลักน้ำชาเหมือนหล่อนเมื่อครู่ จนปวรสารีแอบขำ กรรมเดี๋ยวนี้
มันตามสนองไวดีแท้

“ว่าไงคะ คุณชายมีแฟนรึยัง”

คนมาดดีวางแก้วพอร์ชะลินลงบนจานรองเข้าชุดกัน ก่อนจะ
เหลือบตามองผู้หญิงตรงหน้าเต็มๆ ตาอีกรอบ นี่ท่านป้าเอ็นดูผู้หญิง
คนนี่จริงๆ หรือโดนของ ขนาดเขาเป็นผู้ชายเขายังไม่แสดงออกโจ่งแจ้ง
แบบนี้เลย

“ผมให้ความสำคัญกับงานมาเป็นอันดับแรก” ใจจริงอยากจะ
ตอบว่าเป็นเรื่องส่วนตัวด้วยซ้ำ แต่ด้วยความที่เป็นสุภาพบุรุษในสาย
เลือดจึงเห็นเป็นเรื่องไม่ควรที่จะหักหน้าคนอื่น โดยเฉพาะสุภาพสตรี
เอ๊ะ! นี่เขาควรใช้คำว่าสุภาพสตรี หรือแค่อสตรีเฉยๆ กับปวรสารี คิด
แล้วคนวัยสามสิบหกเกือบสามสิบเจ็ดก็เริ่มเวียนหัว เกิดมาไม่เคยคุย
กับใครแล้วต้องถามคำถามตัวเองตลอดเวลาแบบนี้

“แหม...ตอบแทงกั๊กแบบนี้แสดงว่ายังไม่ีแฟน” ปวรศาคลี่ยิ้มกว้างขึ้นไปอีก แก่ล้งคุณชายนี้นั้นสนุกกว่าแก่ล้งผู้ชายธรรมดาจริงๆ คุณหูเหอแดงไปหมด ไม่รอให้คุณชายพัชรตอบ ปวรศาก็ถามต่อ เล่นเอาคุณชายหัวหมุน

“แล้วเมื่อไหร่วิริยะทรัพย์จะเปิดรับสมัครตำแหน่งสูงๆ บ้างล่ะคะ เบรี่ยวจะได้ไปสมัคร” เล็บสวดยเค็ลือบสีเลือดนกไล่คั้งปากแก้วชาเล่นตาสวดยสบตาเหยี่ยวตรงหน้าชนิดไม่ปล่อยให้อากการอะไรก็ตามของคุณชาย ลอดสายตาไปได้

“เอ๊ะ...ไม่ได้ทำงานให้คุณพ่อหรือครับ” คราวนี้นัยน์ตาคุณชายฉายแววสงสัย เขาเป็นคนเก็บรายละเอียดบทสนทนาแบบไม่พลาดเลยไม่แน่ใจว่าเมื่อกัฟงผิดหรือเปล่า ที่ท่านป้าตรัสว่าคนสวยตรงหน้าช่วยเจ้าสัวปรเมธีขายน้ำมันอยู่

“ใครว่าเบรี่ยวจะไปสมัครงาน” เสียงหวานทอดแบบงอนหม่อมราชวงศ์รูปหล่อจนเจ้าตัวแปลกใจ ตาสวดยสีน้ำตาลทอดมองขม้ายแบบมีเสน่ห์ให้หลงเต็มเปี่ยม...นำหลงจนคุณชายนองเพลิน

“อ้าว”

นี่ผู้หญิงคนนี้ทำเอาเขาหัวหมุนได้ทุกประโยคที่คุยเลยนะ ยังไม่ทันได้พูดอะไรต่อ แม่คุณก็ตบสมองเขาเบลออกไปหมดด้วยประโยคถัดไปแบบไม่ให้ตั้งตัว

“งานนะเบรี่ยวมีแล้ว ยุงมากด้วยคะ แต่ตำแหน่งสูงๆ ที่ว่า... เบรี่ยวหมายถึงตำแหน่งแฟนประธานกรรมการ แต่รอคุณชายเปิดรับสมัครคงรอไม่ไหว เอาเป็นว่าคุณชายเตรียมทีในหัวใจรอเบรี่ยวเลยดีกว่าคะ” ตาโตสีน้ำตาลธรรมชาติได้แพขนตาวาวกะพริบใส่หม่อมราชวงศ์พัชรฉัตรหน้าตาเฉย รวากับพูดเรื่องดินฟ้าอากาศ

เกิดมาไม่เคยมีใครตบเครื่องชนเขาขนาดนี้ บอกที่ผู้หญิงคนนี้มาจากไหน!

“ชายพัชร เป็นไงบ้างลูก ไปบ้านพี่หญิงวิมา” หม่อมมรรุสที่นั่งดูข่าวอยู่ในห้องของวังวิริยาถามโอรสองค์โต

คนที่เดินเข้ามาในตำหนักกลางหลังสองทุ่มเล็กน้อยหยุดตามเสียงเรียกของมารดา ยกมือไหว้ก่อนจะนั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกัน

เขากำลังเจรจากับพรรณพัชราเรื่องตำหนักใหญ่ เพราะญาติสาวคนสวยของเขาเป็นผู้ได้รับมรดกจากท่านชายจรุสโชติ เศรษฐาองค์โตสุดของท่านพ่อที่ประทานให้หันดดา ทว่าเจ้าตัวกลับบอกว่าไม่ได้ใช้ราชสกุลวิริยา เลยจะยกให้ทายาทสายตรงอย่างเขา แต่ตำหนักใหญ่นั้นมีพื้นที่ใช้สอยเป็นพันตารางเมตรบนที่ดินผืนทองกลางกรุง ต่อให้เป็นพี่น้องที่รักกันมากแค่ไหนก็เอามาฟรีๆ ไม่ได้ ดังนั้นเรื่องที่ยังตกลงกันไม่ได้คือญาติเขาจะคิดราคาถูก ส่วนเขาอยากซื้อราคาแพง หรืออย่างน้อยก็ต้องสมเหตุสมผลกับมูลค่าของมัน

แต่ถึงอย่างไร ทีมสถาปนิกก็ได้เข้าไปปรับปรุงพร้อมช่างตกแต่งภายในแล้ว เพราะปัญหาไม่ได้อยู่ที่ไม้ซี้ แต่ปัญหาอยู่ที่พรรณพัชราจะให้เขาฟรีๆ มากกว่า ดังนั้นระหว่างนี้ที่บ้านยังไม่เสร็จ ยังตกลงราคากับญาติสาวไม่ได้ เขาก็นอนห้องนอนเดิมที่ตำหนักกลางไปก่อน

“เหมือนเดิมครับหม่อมแม่” คุณชายหน้าหล่อยิ้มก่อนบอกหม่อมมารดา

“เหมือนเดิมนี่แปลว่าได้ลูกคำใหญ่ๆ มาหลายคนสินะ” หม่อมราชวงศ์พัชรฉัตรถือเป็นนักการเงิน นักเศรษฐศาสตร์มือฉมัง ได้ดีเอ็นเอเด่นด้านการคำนวณจากท่านพ่อไปครบถ้วนกระบวนท่า ทั้งท่าทางกิริยา แม้แต่มันสมองและพรสวรรค์เรื่องคิดคำนวณก็ยังเอาไปได้ครบ คงมีแต่หน้าตาที่กระเดียดมาทางมารดาอย่างหม่อมมรรุสละมั้ง แต่ถึงใครๆ จะว่าคุณชายหน้าเหมือนแม่อย่างไร ท่านพ่อก็ยังประทานตากับจุมกมาแบบเต็มๆ

“ก็หลายคนครับ” คุณชายตอบภาพรวม ไม่ให้หม่อมแม่ทราบ

รายละเอียดปลีกย่อยมากนัก แต่สีหน้าก็ดูอารมณ์ดีกว่่าปกติ จนหม่อมมธุรสอดแคว้ไม่ได้

“แล้วไม่มีอะไรสนุกๆ เล่าให้แม่ฟังอีกหรือ นี่แม่อยู่แต่บ้านเปือที่สุด เครื่องเพชรเครื่องทองก็เอาออกมาขัดจนบ่าวไพร่มันมาขอเลขเต็มไปหมด วันๆ ไม่มีจะทำอะไร งานแต่งชายพชรก็จัดการเรียบร้อยหมดทุกอย่างแล้ว” หม่อมมธุรสหนีตามองจับพิรุฑ “ก็พี่หญิงโทร. มาเล่าตั้งแต่ชายพัชรออกจากบ้านโน้นเรื่องหนูปวรศา ลูกสาวคนเล็กของเจ้าสัวปรเมธีที่พี่หญิงเอ็นดูนักหนา...”

“นี่หม่อม...กว่าสองคนนี้จะเจอกันได้ คลาดกันไปคลาดกันมา” ท่านหญิงวดีที่ต่อสายมาหาหม่อมมธุรสเล่าอย่างออกรส “ฉันน่าจะจ้องจะให้เขาเจอกันหลายที คลาดกันมาหลายปีเสียวนะกว่าจะมีวันนี้”

“แล้วสมพระทัยพี่หญิงไหมเพคะ” หม่อมมธุรสหัวเราะน้อยๆ กับพี่สาวสามี

“ไม่ได้นั่งฟังเขาคุยกันหรอกยะ แต่เห็นชายพัชรนั่งเป็นเพื่อนให้ตลอดงาน”

“ชายพัชรเป็นสุภาพบุรุษแบบนี้เสมอละเพคะ พี่หญิง” แล้วเดี๋ยวล้ำไม่ชอบก็หาทางหายไป หรือทำให้ผู้หญิงถอดใจไปเองจนได้ หม่อมแม่คุณชายนึกต่อในใจ

“ยะ...ฉันรู้ว่าลูกชายหล่อนนะซิงเก้ง...แต่ฉันมีดวงสังหรณ์ว่าเปรี้ยวหวานนี้แหละเอาลูกชายหล่อนอยู่”

“แต่เขาว่าเปรี้ยวมากนี่คะพี่หญิง หม่อมฉันไม่ได้รังเกียจนะเพคะ ถ้ารักกันจริงใครก็โอเคหมด แต่เกรงว่าผู้ชายเรียบร้อยแบบชายพัชร อาจจะไม่ตรงใจ”

“ก็เพราะเรียบร้อยแบบชายพัชรนี่แหละยะ เจอแบบนี้เข้าไปรับรอง...เสร็จ”

“ไม่มีนี่ครับ” ปากตอบเสียงนิ่ง สีหน้าเรียบสนิทแบบที่หม่อมแม่

ไม่สงสัย แต่ใจพานึกถึงหน้าสวยเดี่ยวของปวรศากับริรอยยิ้มจนตา
พราวที่หล่อนแจกมาให้เขาตลอดบายลวงจนหัวค้ำ แกรมประโยค
สั่งการให้เขาเตรียมที่ในหัวใจไว้ให้หล่อนอีก ผู้หญิงอะไรกล้าขนาดนั้น
นำจับมาตีซะให้เซ็ด

“แก...” เสียงหวานของตัวแม่มังมาแต่ไกล จนอรธรรณา
หรือหนูนา ที่ปวรศาทชอบเรียกว่า นาน่า หันขวับ เห็นเพื่อนสนิทรูปร่าง
สมส่วนเดินรี่เข้ามาที่โต๊ะอย่างไร แต่ก็ไม่วางเสียงที่ร้องเรียกมาถึง
เพื่อนก่อนตัว

“ทำไมมันโหยหวนขนาดนั้น ใส้โม...แกเจอมันตั้งแต่เที่ยงบอก
มาซิ” อรธรรณาคาดคั่นเอากับมณฑลดาที่ดูจะสนิทกับปวรศามากที่สุดใน
กลุ่ม ในขณะที่คนอื่นๆ พวกกันจุกปากให้เจ้าตัวเจียบเสียงลง ส่วนวริน
ไม่วายสายหัวและยกเมนูเครื่องดื่มขึ้นมามีปิดหน้า

แต่แม่ก็คือแม่ มีหรือที่ตัวแม่อย่างปวรศาทจะสนใจสายตาคอรอบ
ข้าง โดยเฉพาะแขกในบาร์ประจำของเวส ไฮเทิลที่เจ้าตัวชอบมานักหนา
ก็คุ้นเคยกันดีอยู่แล้ว

“ไม่รู้ มัน...มันไปบ้านหม่อมป้าของพี่นพามา...ไม่รู้หม่อมป้า
เสนอใครมาให้อีกคราวนี้” เป็นที่รู้กันดีว่าหม่อมเจ้าวริศรวดีไม่มีหน้าที่
ความรับผิดชอบอะไร ไม่มีงานทำเป็นหลักเป็นแหล่ง ไม่มีทายาทเป็น
ของตัวเอง เลี้ยงนพมาตั้งแต่เด็กๆ และพอโตเจ้าตัวก็แทบไม่ได้อยู่บ้าน
เพราะต้องไปทำธุรกิจที่เขานิหญ่ สัปดาห์หนึ่งจะกลับมาเยี่ยมหม่อมป้า
กับคุณลุงที่เป็นพี่ชายแท้ๆ ของพ่อที่เสียชีวิตไปแล้วสักคืนสองคืน

หม่อมเจ้าวริศรวดีชอบจับคู่ให้ลูกหลาน นอกจากคุณชายพัชร
ที่เป็นทายาทสายตรง ท่านหญิงเลี้ยงมาเหมือนลูกแล้วก็มีปวรศานี้ละ
ที่ดูจะเป็นเหยื่อรายใหญ่ เพราะคุณหญิงแผ่ดอีกสองคน ท่านพ่อหวง
เสียเหลือเกิน จนพี่หญิงวัดของเจ้าของวังวิริยาไม่กล้ายื่นมือเข้ามายุ่ง

“จะยาวไหมอะ...พีตריךให้ออกมาแป็บเดียวนะแก” รริน ลูกสาว รัฐมนตรีคนสวยที่เพิ่งส่งตัวเข้าหอกับสามีไปหมาดๆ โอดครวญ ตั้งแต่แต่งงาน สามีคุมอย่างกับนักโทษ จะไปไหนกับใคร ใช้เวลาเท่าไร รริน โดนกำกับหมด

“จะรู้ไหม...คนอย่างอีแม่เคยคาดเดาอะไรกับมันได้” มนลดา ออกความเห็นขึ้นมาบ้าง

สิริณีพยักพยับเห็นด้วยก่อนจะบอกว่า “พนันใหม่ว่าเรื่องผู้ชาย”

เพื่อนๆ ที่เหลือได้แต่พยักหน้าเห็นด้วย แต่ยังไม่ทันได้ลงเงินกันจริงๆ แบบที่ชอบพนันกัน ตัวตั้นเรื่องก็ทรุดลงนั่งกลางหมู่เพื่อนฝูง ตาโตแพรวพราวเหมือนได้กระเป่าถูกใจ จนอาจารย์สบายใจของลูกศิษย์ ต้องถามออกมา

“เกิดอะไรขึ้นเปรี้ยว...หน้าแบบนี้เรื่องดีชั่ว”

“เจอคนนิสัยดี...ยิ้ม” ปากอ้อมคลี่เป็นยิ้มสวยให้คนมีดีกรีจบปริญญาเอก “แกนี่รู้ใจฉันจริงๆ” ปวรสานินไปเขย่าแขนเพื่อนรักที่เรียนจบดอกเตอร์ตั้งแต่อายุสี่สิบหก เพิ่งเริ่มเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยของรัฐได้ไม่กี่เดือน ทั้งๆ ที่หน้าตาภาพลักษณ์เป็นผู้หญิงชาว หมวยตัวเล็ก ง่ายๆ คือหน้าตาเหมือนพรินดี จนวันแรกๆ ไปสอนมีนักศึกษา คณะอื่นเดินตามขอเบอร์กันให้ควัก

“บอกแล้ว น้ำหน้าอย่างมัน เรื่องผู้ชายชั่ว” คราวนี้สิริณีโพล่งขึ้นมาบ้าง แล้วหัวเราะใส่คนอื่นที่พนันกันเบาๆ ว่าเรื่องที่เจ้าตัวโวยวาย จะมีสาเหตุมาจากอะไร

“บอกแสนสิเปรี้ยว...ที่ว่านิสัยดีนี่ดีแค่ไหน” คุณหนูแสน ลูกสาวเจ้าพ่อซูเปอร์คาร์รายใหญ่ของเมืองไทยทำเสียงเล็กเสียงน้อยใส่เพื่อนสาวคนสนิท คู่หูตัวเที่ยวเลย

“ดี...ดี มาก...” คนโดนชกตาเป็นประกาย ไม่มีท่าทีเขินอาย

หรืออึดออดที่จะเล่า พลังกระแทกกระเป่าลงบนโต๊ะ ก่อนจะเปิดปาก
ไม่สนใจสายตาชายขมจีบของหนุ่มในบาร์

“ดีกว่าพินพาหรือเปล่า นานาว่าถ้าสู้พินพาไม่ได้อย่าเอาเลย
ไม่มีใครทนแก่ได้แบบนั้นแล้วเปรี้ยว”

ปวรศานั่นค่อนข้างใส่บรรยากาศที่ชอบถือหางให้หล่อนตกลงปลงใจ
กับนพตลอดเวลาที่ผ่านไป ถ้ามันชอบเขา มันก็จีบเขาสิ...มายัดเยียด
ให้หล่อนเห็นใจพินพออยู่ได้

“ดีกว่าสิแก...ฉันว่าคนนี่แหละพ่อของลูก โอ๊ย...ยอมแล้วพินหัว
อยากมีผัวเป็นคุณชาย” คราวนี้เพื่อนที่เหลือนั้นมาสบตากันให้รีบ
สะดุดหูตรงคำว่าคุณชายนี่ละ

“คุณชายที่ไหน” มนลดตาที่มีข้อมูลในมือมากที่สุดเพราะเผชิญ
อยู่ในเหตุการณ์เมื่อปลายสังหรณ์ใจพิกล

“อย่าบอกนะว่า...” มือเรียวแบบศิลปินชี้หน้าเพื่อนที่กำลัง
ยักคิ้วให้แบบคนอวดดี ปากอ้าค้าง อะไรมันจะได้ผู้ชายดั่งใจนี้ขนาดนี้

ยังไม่ทันได้ขี้ตอ ปวรศาก็ไม่ปล่อยยให้เพื่อนๆ ลุ้นเฝ้าวาทีเขย
กลุ่มนาน แดงชื่อออกมาเสียงใส หน้าตาภูมิอกภูมิใจราวกับประกาศ
รางวัลเกียรติยศอย่าง ตาหวานเปล่งประกายแบบคนมีเป้าหมายใน
ชีวิต

“คุณชายพัชร...หม่อมราชวงศ์พัชรจักร วิริยา พวกแกจำชื่อนี้ไว้
เลยนะ ถ้าเปรี้ยวหวานจะมีแฟนก็ต้องชื่อนี้เท่านั้นแหละ”